

Cihad mı, Direniş (Mukaveme) mi?

Şehid Şeyh Ebu Yahya el-Libi

8 Ağu, 2018

<https://ilimvecihat.com>

Allah’a hamdolsun. Salât ve selam O’nun Rasûlü’ne, pak ailesine ve ashabına olsun.

Bundan sonra;

Lafızları ile korunmuş ve zapt edilmiş şer’î ıstılahların kalplerde özel bir yeri ve ağırlığı vardır. Ayrıca bu şer’î ıstılahlar içerdikleri manaları karşılamaya kâfi ıstılahlardır. Nitekim bu ıstılahlar içerdikleri manalara en iyi delalet eden ıstılahlardır. Çünkü mana ile aralarındaki bağ, ihtimallerin çarpıklığı ve çelişkilerin zayıflığı tarafından sarsılmayacak kadar metindir. Özellikle de Kur’an’da ve Sünnette çokça zikredilen, âlimlerin ve fakihlerin kendisi ile kitaplar tasnif ettiği ıstılahlar. Hele bir de bu hususa kâtipler tarafından şerhler düşölüp dipnotlar atıldığında vaziyet daha da bariz bir hâle dönüşür. İşte o zaman zikredilen ıstılah, mana ile müthiş bir uyum içerisine girer ve bu uyumu hiçbir kapalılık bozamaz.

Buna mukabil, son zamanlarda şer’î ıstılahların altının oyulması bu ıstılahları kullanan insanlar tarafından bir hayli çoğaldı. Bu sarsıntıya sebep olanlardan kimileri bu ıstılahlar ile amel edilebilmesi için yapıyor kimisi de insanların bu ıstılahlara yabancılaşıp ona hiç yaklaşmaması için yapıyor. Bu durum, beraberinde şer’î olan bazı problemlerin zuhuruna sebep olacak, haddi zatında muhkem olan hükümleri kapalılaştıracak ve sonu gelmeyen cedellerin kapılarını sonuna kadar açacak. Bu zikredilen akıbetler icat edilen yeni ıstılahın mana itibari ile kuvveti veya zayıflığı doğrultusunda değişikliğe uğrayacak. Bu durum özellikle de bu altı oyulan ıstılahların kendilerine gazap edilmiş veya sapıtmış ümmetler ve onların etbasının diline dolanıp, kendi belirledikleri manalara uyarlamak istiyorlarsa işte o zaman durum daha korkunç bir karışıklığa gebe. Ve bu karışıklık kolaylıkla ve kısa zamanda ortadan kalkmayacaktır.

Allah (azze ve celle) şöyle buyurdu: **“Ey iman edenler, "Râinâ-Bizi güt, bize bak" demeyin. "Unzurna-Bizi gözet" deyin ve dinleyin. Kâfirler için acı bir azab vardır.”** [1]

Baktığımız zaman Şari’ neden mü’min kullarını Nebilerine “Râinâ” (Bizi Güt) diye seslenmemeleri konusunda uyarıyor? Ki mü’minlerin bu cümleden kasıtları kesinlikle “bizi gözet” manasıdır. Ki onların kalpleri Rasûllerine karşı sevgi, saygı ve tazim ile çarparken bunun dışında bir manayı kastetmeleri mümkün olabilir mi?(!) Yahut onların Rasûllerine karşı olan sevgileri ve saygıları delalet ettiği manayı kastetmedikleri bir kelime ile şaibeye düşer mi?(!)

Bu - راعنا - kelimesi birkaç manayı içeriyor. Hayrı umanlar, bu kelime ile bizi gözet veya bize bak manasını murad ediyorlar. Başka şeyleri kastedenler bu kelimeyi “ahmaklık veya boşboğazlık” manasında da kullanırlar. Bu kelimeyi nutuk edenler ister şu manayı murad etsinler ister bu. Lakin Allah (azze ve celle) şerre vesile arayanların suratına bu kapıyı kapatmıştır. Bununla beraber Nebi'nin şerefine düşmanları tarafından bu şaibeli kelime ile zedelenmemesi için ona bu kelime ile hitap edilmesini yasaklamıştır. Ayrıca sahabenin ve sahabeden sonra gelecek olanların içerisinde noksanlık barındıran bu kelimenin istihdamında Allah düşmanlarına iştirak etmemeleri hususunda onlara bir ikazda bulunmuştur. Böylece sahabeye, kalplerinde İslam ve onun şerefine karşı sürekli bir kin ve nefret besleyen insanların kendisi ile bu aziz makamlara yaklaşamayacağı bir üslup öğretmiştir.

“Yahudilerden bir kısmı kelimeleri yerlerinden değiştirirler; dillerini eğerek, bükerek ve dine saldırarak (Peygambere karşı) “İşittik ve karşı geldik”, “dinle, dinlemez olası”, “Râinâ” derler. Eğer onlar “İşittik, itaat ettik, dinle ve bizi gözet” deselerdi şüphesiz kendileri için daha hayırlı ve daha doğru olacaktı fakat küfürleri (gerçeği kabul etmemeleri) sebebiyle Allah onları lânetlemiştir. Artık pek az inanırlar.” [2]

O zaman anlıyoruz ki lafızlar, içerisinde şeriata kötü niyetle yaklaştıran manalar barındırabiliyor. Bu, kimi zaman hükümlerin tahrifine, hakikatlerin yanlışlığa, saflığın bulanıklığa dönüşmesine kadar gidebiliyor. Tabii olarak beraberinde hükümlerin heybetinin nefislerde kaybolmasına sebep olacak ve bunun bedeli ağır ve kaçınılmaz olacaktır. Hiç şüphesiz kim, şer'î bir terimi yeni bir bedel ile değiştirmek isterse elbette bu durumda bazı gayeler güdecektir. Bu terimlerin değiştirilebilmesi ile ilgili ne kadar sebep üretilirse üretilsin, bu durum hiçbir muhalife şer'î lafızları değiştirme hakkını vermez. Bu lafızların değiştirilmesindeki mefsedet sadece bu lafızların günden güne unutulacak olması olsa bile bu mefsedet bu lafızların değiştirilmemesi için kâfidir. Bir de bu duruma asıl mananın genişletilmesi veya daraltılması veya lafzın zihinlerde oluşturduğu tasavvurun gene ona benzeyen bir başka lafız ile değiştirilmesi eklenince dinde olmayan bir şey dine ekleniyor veya aslen olan bir şey çıkarılıyor. Zaten bu, şariatın hüsrana uğramış fikirler ve hevalar ile tebdil edilmesinin ilk adımıdır.

Ümmetin bu hastalıkla olan mücadelesi önceleri ve hâliyyen de mevcuttur. Bu, akidenin, fıkının, tefsirin, usulün ve ahlakın ölümcül noktalarına isabet eden korkunç bir hastalıktır. Hele ki ümmet, tarihi boyunca bu mezkûr azalara vurulan darbelerden sıyrılmaya çalışırken. Ama nerede...

Bu hususta verilebilecek örnekler sayılmayacak kadar çoktur. Lakin biz bu makamda bu örneklerin bir tanesi üzerinde yoğunlaşacağız.

Şari' savaş ibadetine (*müdafaa için ve saldırı için*) cihad ismini vermiştir. Kur'an'da, Sünnette, tefsir ve fıkıh kitaplarında da kendisinden bu isimle bahsedilmiştir. Böylece her Müslümanın zihninde bu kelime ile ilgili belirli ve kapalılık arz etmeyen bir mana tasavvuru oluştu. Bu kelime tarih boyunca birçok kez tahrifi ve tebdili amaçlayan saldırılara maruz kaldı ve en sonunda bu asil kelime manasından soyutlandı ve rezilliği ve düşüklüğü çağrıştıran bir hâl aldı.

Biz burada cihada yamanmaya çalışılan ve yok olmaya mahkûm olan terimleri beyan etmeyeceğiz. Zaten bu mecrada küçük büyük, Müslüman kâfir, hayırlı ve şerli herkes at koşturdu. Lakin buradaki maksadım, cihad lafzını sarsıntıya uğratmak isteyenlerin murad ettiği manalara ve mefhumlara değinmektir. Böylelikle bu değişimden ve tahriften elde edilmek istenen değişim ile asıl olan cihadi hakikatler, yeni manalarla ve sonradan icat edilmiş tasavvurlarla değiştirilecek. Ki bu yeni ve sonradan çıkarılmış mana ve tasavvurların, cihadın şeriattaki asıl murad edilen manası ile hiçbir alakası yoktur.

Son zamanlarda da mücahidlerin sıcak sahalarda yürüttüğü "*Müdafaa Cihadı*"nı tabir etmek için "*el-Mukaveme*" (*Direnış*) kelimesi kullanılmaya başlandı. Örneğin; "*Irak Direnişı*" veya "*Filistin Direnişı*" yahut "*Afganistan Direnişı*" gibi ibareler. Bu ıstılah öylesine aşırıya gitti ki artık cihad kelimesinin yerini doldurdu ve onun yerine istihdam edilmeye başlandı.

Bu kelimenin sahipleri, bu kelime ile mücahidlerin işgalci ve tecavüzcü düşmana karşı yürüttükleri Müdafaa Cihadını kastediyorlar. Bildiğimiz üzere bu kelime yani '*el-Mukaveme*' (*Direnış*) genelde despot, diktatör yöneticilere karşı ayaklanan devrimcilerin kullandığı bir kelimedir. Onlardan bizlere su akar yolunu bulur misali geçti ve artık Müslümanlar da bu kelimeyi kendi ıstılahları arasına kabul ettiler ve bu kelimeyi konuşmalarında, hutbelerinde ve beyanatlarında istihdam etmeye başladılar.

Bence bu bir hastalıktır. Böylece dakik olan mustalah yerine, milliyetçiler ve laikler gibi bir davaya inanmış olan insanların şuurlarına tesir edecek ve onlar tarafından da kabul görececek bir kelime kullanılacak. Bu, onlar tarafından da bir nevi destek görececek. Mesele İslamî olduğundan dolayı değil, sadece onların bazı fikir ve inanışlarına muvafık olduğu için.

Böylelikle zihinlere şu fikir galip geldi: "*Meşru direniş ile terörizmi ayırt etmemiz gerekir.*" Durum o kadar vahim hâle geldi ki artık bu cümle parmakla gösterilen bazı ilim müntesiplerinin bile diline dolandı. Hiç şüphesiz bu '*Meşru*

Direnış’ terimini kullananlar yani; **“Kendilerine Kitap verilenlerden Allah’a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Rasûlû’nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimseler”** [3] bu direnişin meşruluğundan bahsederken, İslam’ın bu direnişe verdiği meşruiyetten tabi ki de bahsetmiyorlar. Bilakis bu onların, batının kullandığı garip mefhumların ve devletlerin bazen bu tip direnişleri kabul gördüğü bir meşruiyete tenezzül etmeleridir. Oysa batı ülkeleri, Rabbani bir emir dahi olsa kendi istediği ölçünün dışındaki *‘Direnış’*leri meşru kabul etmiyor.

Öyle olmasa, neden resmî yayın organları *‘Direnış’* kelimesini kabul edip kullanıyorlar da *‘Cihad’* ve *‘Mücahidler’* kelimelerini yalnızca küçük görmek veya bizzat sahiplerinin medya organlarından nakil yaparken kullanıyorlar.

Bunun tek sebebi; asrımızda silahlı örgütlerin trendi konumunda olan Milliyetçi, Komünist ve Laik örgütlerin cihad kelimesini kabul etmemesi ve cihad kelimesinin de onları kabul etmemesidir. Bu kelime onları içinde barındırmaktan çok yüce ve çok temizdir. *‘Direnış’* ise onları ve onlardan başkalarını kapsayan ve kalplere korku salmayan basit ve içeriği başkaları tarafından doldurulmuş bir kelimedir.

Bizim bu kelimelerdeki maksadımız; Allah (*azze ve celle*), bizleri Kitabında ve Nebi’nin Sünnetinde kastedilen manayı içeren, talep edilen değerlere ulaştıran, manaları sınırlayan ve kendisi dışındaki hakikatleri açığa çıkaran isimlendirmeler ile diğer topluluklardan müstağni kılmıştır. Biz idrak etsek de etmesek de Allah (*azze ve celle*)’nin bu kelimeleri kullanmasında bir hikmet vardır. Bize düşen, Rabbani ıstılahları yeniden diriltmek, açığa çıkarmak, bunun dışında kalan ve sonradan dâhil edilmiş terimleri nesillerin kafasından silinene kadar dışlayıp ifşa etmektir. Böylece ayırırız ve diğer ümmetlere benzemekten korunuruz. Kendi İslami kimliğimizi muhafaza edebiliriz. Ancak böyle yaparsak içeriğini düşmanlarımızın doldurduğu ıstılahlara kapılmaktan ve bu ıstılahların buyruğunda ve içerdiği hakikatlere sıkışıp kalmaktan kendimizi koruyabiliriz. Aksi takdirde kabul etmeyi reddetsek de razı olmadığımızı ilan etsek de bir işe yaramaz. Çünkü biz bir kere aslen hiçbir ihtiyacımızın olmadığı bir şer kapısını açarız. Bu şer kapısı ise; şer’î ıstılahların yerine başka ıstılahların kullanılması!

Allah’ım! Seni övgün ile tenzih ederiz. Senden başka ilah yoktur. Senden bağışlanma diler ve Sana tevbe ederiz. Davamızın sonu Allah (*azze ve celle*)’ye hamd etmektir.

1 - Bakara Sûresi 104

2 - Nisa Sûresi 46

3 - Tevbe Sûresi 29